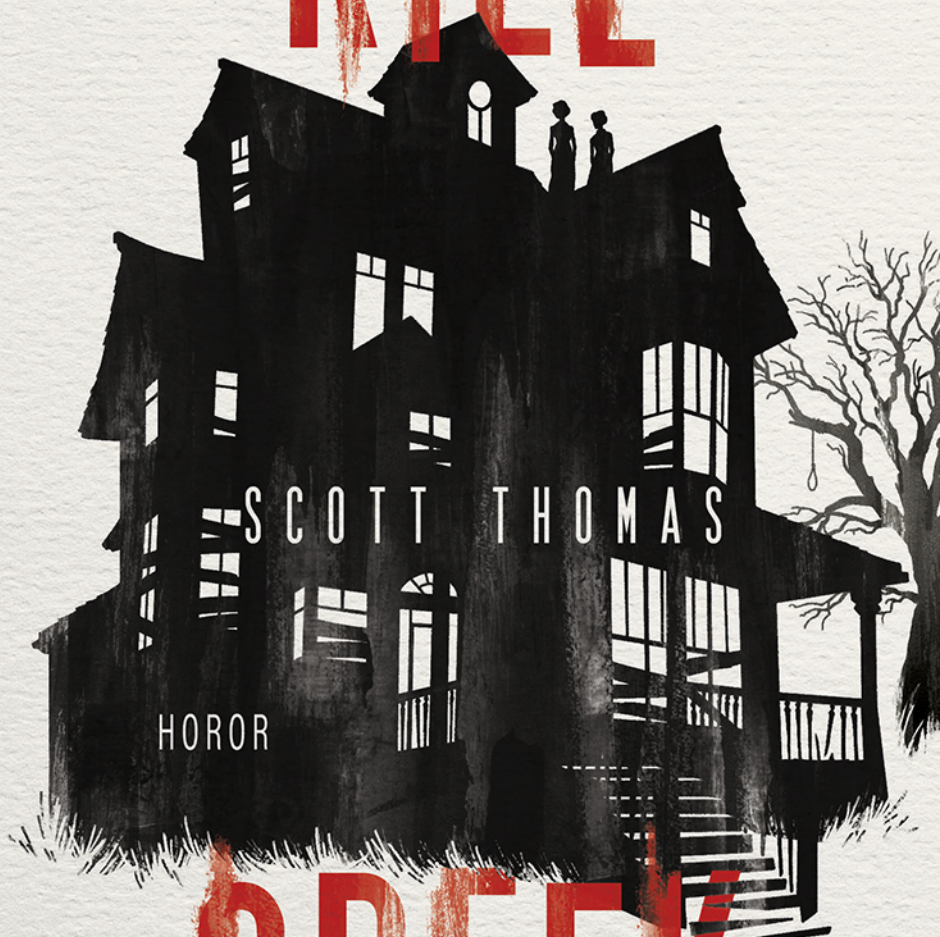

Nominováno na
CENU BRAMA STOKERA

„Emočně silný a nádherně
zkomponovaný gotický horor.“
— Joyce Carol Oates

KILL

SCOTT THOMAS

HOROR

CREEK

KILL CREEK

© 2017 Scott Thomas
All rights reserved

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Šimová, 2021
Cover © M. S. Corley, 2021
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-0845-1 (pdf)

KILL CREEK

SCOTT THOMAS

FOBOS

Pro Kim, Aubrey a Cleo.

Pro moje rodiče.

A pro starého Parkera,
protože nejneuvěřitelnější příběhy
vrhají ten nejdelší stín.

Pomluvy jsou podle a rozdmýchat je bývá snadné, jsou ale těžkým břemenem, kterého je obtížné se zbavit. Žádná pomluva nikdy úplně nevymizí, pokud ji vysloví hodně lidí – i ona se svým způsobem stane bohem.

– Hésiodos

Jen ty mlčenlivé, ospalé domy s prázdným pohledem uprostřed lesů by mohly říci, co všechno od raných dob tají... Někdy má člověk pocit, že by bylo milosrdné je strhnout, neboť se jim určitě často zdají sny.

– H. P. Lovecraft

PROLOG

Žádný dům není od počátku špatný. Lidé na většinu z nich pomýšlejí s vřelostí, ba dokonce s láskou. Dům na Kill Creeku nebyl původně žádnou výjimkou.

Netvořilo ho nic pozoruhodnějšího než dřevo, hřebíky, Malta a kámen. Nepostavili ho na prokleté zemi. Nepřebývala v něm čarodějnice ani černokněžník. Roku 1859 ho vlastníma rukama s občasnou pomocí přátel z nedalekého městečka Lawrence v Kansasu postavil jistý samotář. Následovalo několik dobrých let, kdy početné místnosti majestátního domu naplňovala vášnivá, byť utajovaná láska – šepot mezi dvěma srdci.

Avšak stejně jako tolik dalších míst, o nichž se šušká, že v nich straší, stihla i dům na Kill Creeku tragédie. Muže, jenž ho postavil, zavraždili pouhých pár kroků od jeho milované. Nataženýma rukama se snažil překlenout směšně krátkou vzdálenost, která je od sebe dělila, dotknout se její tmavé kůže, pohladit ji po vlasech – jako by byl vnitřně přesvědčený o tom, že pokud ji dokáže sevřít v náručí, pokud si to bude opravdu vroucně přát, oba je zachrání a budou smět zůstat spolu.

Spásy se však nedočkali. Tělo jeho milované odvěkli od toho jeho a pověsili ho na jediném stromu před domem – starém sukovitém buku. Žena už byla po smrti, ale stejně ji oběsili, jako by jí chtěli

ušetřit ještě poslední ponížení. Mrtvolý vychladly, alespoň tak, jak to za mlhavé srpnové noci bylo možné, a ticho panující v domě a na okolních pozemcích je zahalilo jako rubáš smrti. Zapomenuté měly zůstat několik týdnů, protože městečko Lawrence se potýkalo s vlastní tragédií. Když padl soumrak, na jihozápadním horizontu zasvitla oranžová záře. Lawrence byl v plamenech.

Dům, v němž byla prolita krev, neunikne přísnému rozsudku vynešenému pomluvami. Lidé z Kansas City putující do města po nepřehledné nezpevněné cestě o něm začali mluvit, jako by byl živý. Jak ten ubohý, smutný dům – osiřelý, stejně jako tolik dětí, které ztratily rodiče v krvavých pohraničních bojích předcházejících občanskou válku – litovali! Nikdo nedokázal říct, co se v prázdném příbytku za dlouhých, temných zimních nocí, kdy ostrý vítr fičící holými lesy rachotil jeho okenicemi, vlastně dělo. Něco na něm však poutníky cestující po Kill Creek Road pokaždé přimělo zrychlit krok.

Díky své velikosti a impozantní architektuře nezůstal dům prázdný navěky. Několik lidí v něm zkusilo najít domov, ale nikdo se tu necítil tak docela vítaný a většina se do roka odstěhovala. Noví nájemníci nedokázali vysvětlit, co je ponouklo k tomu, dům opustit – jeho zdi jako by odmítly přijmout jejich teplo. Dokonce i uprostřed léta teplota za prahem klesla o dobrých deset stupňů.

Z domu se stalo špatné místo. Něco, čeho je třeba se bát.

Koncem dvacátých let dvacátého století došlo k výstavbě dopravní komunikace Kansas Highway 10, která propojila města Kansas City a Lawrence. Do sedmdesátých let se skromná silnice rozrostla v čtyřproudovou dálnici. Při jízdě rychlostí sto třicet kilometrů za hodinu jste odbočku na Kill Creek Road snadno minuli, stejně jako ceduli označující potok Kill Creek. Život se řtil vpřed, dříve prosté časy byly stále hektičtější a z domu na Kill Creeku se stal jen další prázdný venkovský dům vydaný na pospas okolní stepi. I potok, který se kdysi tak dychtivě napájel z řeky Kansas, začínal vysychat – slunce vysoušelo jeho koryto, až popraskalo jako stará kůže.

Lidé žijící v těsném okolí domu si stále vyprávěli příběhy o prazvláštních událostech, kterých tam byli během let svědky – o světlech míhajících se za okny, o bouchání dveří, o šepotu ve tmě –, ale z domu a jeho krvavé historie zbyl jen fantastický příběh, který rodiče vyprávějí svým ratolestem, když je ukládají ke spánku. Většina oněm příběhům nevěřila, dětem o nich říkali jen proto, aby je ochránili a varovali je, jak nebezpečné je prozkoumávat zchátralé stavby. Dům musel být tenkrát skutečně osamělý. Vášně, s jakou byl postaven, byla ztracena, klesla k zemi jako ranní mlha.

V roce 1975 koupily pozemek sestry Finchovy, Rachel a Rebecca – koupily ho od místního okresu, který dům vlastnil od doby, kdy ho roku 1961 opustil poslední nájemník. Sestry Finchovy si z temné historie domu nic nedělaly. Byly jednovaječnými dvojčaty, bylo jim šedesát osm let a v životě viděly a přečkaly mnohem horší věci než pár bouchnutí uprostřed noci, zvláště Rebecca, která po tragické nehodě, o níž žádná z žen nemluvila, skončila na vozíku.

Když si sestry Finchovy najaly místní dělníky, aby s jejich pomocí kdysi majestátní sídlo zrestaurovaly, mnozí jejich příjezd vítali – mysleli, že nové majitelky domu konečně věnují péči a pozornost, které mu chtěl dát původní majitel. Noviny *Lawrence Journal-World* i *Kansas City Star* vydaly články o jejich příjezdu. PANSTVÍ KILL CREEK JE KONEČNĚ DOMOVEM hlásily jedny. DVOJČATA KŘÍSÍ „STRAŠIDELNÝ DŮM“ oznamovaly druhé.

Sestry Finchovy však tato očekávání nenaplnily. Ve skutečnosti to byly „podivánky“, jak si jim navykli říkat i lidé z okolí. S tesaři, kteří pro ně pracovali, stěží promluvily, a jakmile se do domu nastěhovaly, téměř z něj nevycházely. Pokud šlo některou považovat za přátelskou, pak Rachel s dlouhými a rozevlátými černými vlasy, která dělníkům vždycky dochvilně a férově platila. Rebecca, jež vlasy nosila sčesané do bolestivě staženého drdolu, lidem v podstatě nepřišla na oči: raději zůstávala za zavřenými dveřmi jediného pokoje ve druhém patře. Výtah byl jedním z prvních přídavků k původní stavbě – Rebecca upoutaná na vozík se pomocí něj mohla libovolně

pohybovat po domě. Ani tak v něm nesetrvávala dlouho. Vždycky se brzy vrátila do svého pokoje, kde jí výhled do světa venku skýtal jedině malé okno.

Jistý instalatér, který v domě kontroloval potrubí, se Rachel jednou zeptal, proč její sestra neschází dolů častěji. „Tam nahore se musí cítit hrozně osaměle,“ řekl. Rachel, aniž hnula brvou, se k němu otočila, počastovala ho čímsi, co se vzdáleně podobalo úsměvu, a odvětila: „Má všechnu společnost, kterou může chtít.“

O dva roky později byla Rebecca Finchová mrtvá. Podle soudního lékaře jí jednoduše selhalo srdce. Rachel na Kill Creeku zůstávala i nadále, odmítala návštěvy, dokonce i ty, které jí přišly vyjádřit soustrast nad skonem její sestry. Kromě ní do domu dalších pět let nikdo nevstročil. Tedy, nikdo živý.

Proto všechny překvapilo, když Rachel v roce 1982 svolila k rozhovoru s doktorem Malcolmem Adulem, celosvětově proslulým parapsychologem a spisovatelem. Přestože ho většina vědecké obce považovala za podvodníka, veřejnost, která mu toužila uvěřit, doktorovy knihy založené na jeho dobrodružstvích v oblastech nadpřirozena doslova hltala.

Rachel Finchová a Adudel byli jedinými svědky událostí, k nimž došlo během jeho víkendové návštěvy v domě. Výsledná kniha *Přízraky prémie: Skutečný příběh nadpřirozeného děsu* přinesla domu na Kill Creeku mezinárodní pozornost. Zatímco kritici a skeptici dílo odvrhli jako čistou fikci, nadšení čtenáři *Přízraky prémie* udrželi v žebříčku bestsellerů po ohromujících třicet šest týdnů. Příběh sepsaný doktorem Adulem byl chudý na podrobnosti a bohatý na hutnou atmosféru, ale pro ty, kteří hledali důkaz o existenci duchů, byla kniha vším, po čem toužili. Dům na Kill Creeku byl oficiálně korunován na bránu do jiného světa. Byl to příbytek nočních můr, ale co bylo důležitější – lidé zase znali jeho jméno.

Rachel Finchová zemřela v roce 1998 ve věku jedenadevadesáti let. Stejně jako muže, který její milovaný dům postavil, i Rachelino tělo našli až několik týdnů po její smrti. Skupina teenagerů

z předměstí Kansas City uzavřela sázku a překročila zchátralý most přes vyschlé, prašné koryto, jímž dříve klokotal potok Kill Creek. Zhruba třicet metrů od přední verandy se najednou zarazili. Na starém buku, na větvi, která kdysi nesla tělo zavražděné milenky původního majitele, se houpala Rachel Finchová. Do napjaté hnijící kůže pod bradou se jí zarýval neobratně uvázaný uzel. Její řídké černé vlasy tiše vlály ve větru a dosedaly jí na ramena. Zatímco se přihlížející pokoušeli vstřebat, co vlastně vidí, provaz zavrzal a Rachelino tělo se otočilo čelem k nim. Do jednoho z prázdných důlků, v nichž dříve seděly ženiny šedé oči, dychtivě vklouzl brouk.

Mnozí spekulovali o tom, co stařenu dohnalo k sebevraždě. Někdou soudil, že to byla samota, že zkrátka neunesla ztrátu své sestry. Další naznačovali, že na vině je dům – to on ji donutil vzít si život –, třebaže nedokázali říct proč. A pak bylo pár takových, kteří v příbězích o tragédii nacházeli zvrácené potěšení a významně tichými hlasy šeptali, že se Rachel nezabila. Někdou, anebo něco, ji vyvekl z domu a na větev ji pověsil proti její vůli. Šlo o připomínku toho, že by se měl dům nechat na pokoji.

V souladu se závětí zůstal majetek sester Finchových po Rachelině smrti v domě, včetně, jak se dalo předpokládat, nábytku pokoje ve druhém patře. Nikdou s jistotou nevěděl, co v té místnosti vlastně je. Dveře byly zapečetěné a schodiště nyní končilo cihlovou zdí, jako by žádné druhé podlaží nikdy neexistovalo.

Znovu se začaly šířit zvěsti, že s domem na Kill Creeku je skutečně něco špatně. Smrt Rachel Finchové byla jen další kapitolou v jeho temném odkazu. Dům i s pozemky nakonec přešel do vlastnictví okresu Douglas, a přestože ho znovu nabídli k prodeji, do neblaze proslulé stavby se nikdou neodvážil nastěhovat. Stále přitahovala hojně množství hledačů záhad, kteří ustavičně přidělávali práci místnímu policejnímu sboru, jenž místo rutinně kontroloval. V roce 2008 byl pozemek obehnán pletivovým plotem, aby se zabránilo vstupu nepovolaným návštěvníkům. Místní živnostníci, kteří jeho vytyčení obětovali čas i peníze, zkrátka tvrdili, že se jim

usíná mnohem snáze, když teď vědí, že ostatní odradili od toho, aby se k domu přibližovali. A když už byli u toho, na plot přidali i ostnatý drát.

A tak dům znovu utichl, dvůr zarostl trávou sahající až po kolena a popínavým břečtanem.

Dům na Kill Creeku stále stojí. Je prázdný. Tichý. Ne však zapomenutý. Ne úplně. Zvěsti jsou jeho život, příběhy jeho dech.

ČÁST PRVNÍ

POZVÁNÍ

MINULÝ ŘÍJEN

Udělal jsem další krok do propasti. „Co je tam dole?“ zavola jsem na ni. Cítil jsem její přítomnost na vrcholu schodů.

„Nebojte se,“ odpověděla Rachel. „Bojí se vás víc než vy jeho.“

Slyšel jsem, jak se zachechtala – smích se jí zadrhl v hrdle a nikdy tak úplně nedorazil k jejím rtům.

Věděl jsem, že se o tom budu muset jako obvykle přesvědčit sám.

*– Dr. Malcolm Adudel,
Přízraky prerie*

J E D N A

PÁTEK 7. ŘÍJNA

Vzduch hořel.

Do kamenné zdi bylo vsazené závratně vysoké gotické okno, broušené tabulky v jeho obrovském, úzkém těle planuly v odpoledním slunci. Zrnka prachu se tetelila v paprsku světla, které sem dravě pronikalo skrze sklo.

Hned za ním, ve stínech, se něco neklidně pohnulo.

Tváře.

Zírající. Tiché. Hladové.

Jejich oči se upíraly na zhruba čtyřicetiletého muže s hnědými vlasy ostříhanými na ježka. Byl pohledný, měřil něco přes metr osmdesát, na sobě měl staré černé levisky a košili bez límečku s dlouhým rukávem, která poukazovala na útlu, lehce svalnatou postavu. Rukávy vyhrnuté k předloktí odhalovaly několik vzájemně propletených tetování na jeho levé ruce. Pokožka, do níž byl vpravený inkoust, byla podivně hrbolatá – celé levé předloktí a hřbet mužovy ruky pokrývala zjizvená tkáň. Kůži křížovaly klikatící se čáry, které byly zdánlivě nahodilé, ale z abstraktního uspořádání vystupovaly konkrétní obrazy. Stromy. Polní kvítí. Prázdný oční důlek lebky. A plameny, záplava plamenů, které všechno stravovaly.

Muž pohlédl na tři stovky studentů posazených v řadách nad sebou v univerzitní posluchárně v Budig Hall. Ať se podíval kamkoliv,

pokaždé se setkal s něčím uchváceným výrazem. Technicky vzato sem přišli na přednášku určenou pro studenty prvního ročníku s názvem „Úvod do hororu v populární kultuře“, ale on znal skutečný důvod toho, proč v auditoriu nezbylo jediné volné místo. Byl nejenom obyvatelem města Lawrence a absolventem Kansaské univerzity, ale i úspěšným spisovatelem a „odborníkem“ na horor.

Sam si přejel dlaní po ostříhané hlavě a na kůži ucítil pichlavé konečky svých vlasů.

Nepokaz to – máš být přece mistr hrůzy.

Cestou z jednoho konce posluchárny na druhý na sobě cítil každý pár očí v místnosti. Sledovaly ho jako kořist.

„Co nevíme?“ položil řečnickou otázku a jeho hlas se odrazil od nejodlehlejších, nejtmaších koutů jeskyňovité místnosti. „Co nám zůstává – záměrně – skryto? Tradice gotického hororu je o tajemstvích, o temných a *strašlivých* tajemstvích skrytých za fasádou normálnosti. Moderní horor je touhle tradicí stále výrazně ovlivněn. Ona tajemství se však už neukrývají ve starých děsivých hrazech. Gotično vtrhlo do našich každodenních životů. Stará usedlost v *Texaském masakru motorovou pilou*. Japonský dům na předměstí v *Nenávisti*. Dokonce i ta kazeta v *Kruhu*. Nakažlivé zlo, které se skrývalo v bortících se rozvalinách literatury osmnáctého a devatenáctého století jako v případě Lewisova *Mnicha*, *Záhada Udolfa* od Ann Radcliffové nebo Maturinova *Poutníka Melmotha*, se rozšířilo do našich metropolí, měst a domovů. Díky čemuž je ještě děsivější, co říkáte?“

Ozvalo se souhlasné zamumlání a několik hlav v davu s nekonečnými očima pokývalo.

Sam začal přecházet o něco rychleji, jak jeho vlastní vzrušení nad probíraným tématem rostlo.

„Co tedy dělá nějaký příběh přirozeně gotickým? V *Noční můře z Elm Street* jde o tajemství, které rodiče z ulice skrývají před svými dětmi – že vzali zákon do vlastních rukou a zabili Freddyho Kruegera. V *Saw* se zase snažíme odhalit Jigsawovu totožnost a motiv.

Tak proč ani u jednoho z těch snímků nemáme pocit, že jsou pevně ukotvené v gotické tradici jako jiné horory?“

Studenti, zjevně nesví, si vyměnili pohledy – nikdo nechtěl být první, kdo špatně odpoví.

„Fajn,“ řekl Sam nakonec. „Myslím, že existuje několik zásadních důvodů.“

Sejmul víčko ze stíratelného fixu, do vzduchu se vylinul chemický zápach. Obrátil se k velké bílé tabuli pověšené na stěně vpředu posluchárny a rychle na ni naškrábal první položku na seznamu.

„Zaprvé: vše vychází z téhož místa,“ vykládal při psaní.

Odvrátil se od tabule, opřel se o masivní řečnický stolec a promluvil přímo ke třídě. „Ano, už z názvu se dozvídáme, že na Elm Street řádí noční můra, ale ve filmu nikdy nemáme pocit, že zlo vychází právě z toho místa. Snímek se nesnaží vnuknout nám jakoukoliv představu o poloze a podobě ulice, blízkosti dětí, které si Freddy vyhlédl, a dokonce ani o tom, zda se Kruegerovy strašlivé činy, současné i minulé, striktně omezují na tuhle konkrétní část Springfieldu. Naprosté bezpečí ‚Elm Street‘ v konečném důsledku tvoří pěkný kontrast s absolutní hrozbou ‚noční můry‘.

Texaský masakr motorovou pilou se oproti tomu z valné většiny odehrává ve staré usedlosti na texaském venkově. Kdyby se ti nešťastní zvědavci nezatoulali do Leatherfaceova domu, zůstali by celí. V tomhle případě zlo leží za zavřenými dveřmi. Neotvírejte je a nemáte se čeho bát.“

Stíratelný fix skřípal na své spěšné cestě přes tabuli.

„Zadruhé: zapovězená historie. Místo musí být spojené s nějakými temnými minulými událostmi, ať už jde o zakázaný román Quinta a bývalé vychovatelky v *Utažení šroubu*, nebo zbrusu novou megalomanskou výstavbu domů na předměstí v *Poltergeistovi*, čtvrt, kterou náhodou postavili na mrtvolách z přemístěného hřbitova. Dokonce i v daných případech, pevně zakořeněných v nadpřirozenu, je tajná historie místa před našimi protagonisty záměrně utajena.

Tři: atmosféra rozkladu a rozpadu. Často jde o fyzický rozklad z klasické gotické literatury – dříve zmíněné zříceniny hradů a stinná panství, která se stále objevují ve filmech jako *Ti druzí* nebo *Žena v černém* a *Purpurový vrch*. Může jít ale i o duševní chátrání, jako u hlavní postavy Polanského *Nájemníka*, která se přestěhuje do zdánlivě nezávadného bytu a následně přijde o rozum. Většinou jde o kombinaci obojího – rozpad a rozklad fyzické struktury vede k rozpadu a rozkladu hrdinovy mysli. Vidíme to zase a znovu v knihách jako *Dům na kopci* nebo filmech jako *Vražedná terapie*, kde vyklízení opuštěného ústavu pro duševně choré probíhá ve stejnou dobu jako duševní úpadek vražedného šéfa úklidového týmu. A –“

Sam na tabuli napsal poslední položku.

„Začtvrté: korupce nevinných. To jste vy, vážení.“

Jeho poznámka vyvolala smích. Zavřel fix, položil ho na lištu lemující spodní hranu tabule a vrátil se ke stolku.

„Tenhle bod je možná vůbec tím nejdůležitějším prvkem každého dobrého gotického hororu. Co vám zbude bez něj? Stará rozpadající se barabizna s temnou minulostí, kterou si nikdo nepamatuje a z vysoka na ni kašle. Potřebujete toho jednoho člověka, který se postará o to, že zlo přetrvá.“

Z přihrádky uvnitř stolku vytáhl značně opotřebovanou brožovanou knihu. Zvedl ji, aby celá třída viděla elegantní, ručně vykreslenou obálku a autorovo jméno a titul psaný klasickým fontem.

„*Ať zhasne ten poslední* od Sebastiana Colea. Všichni už byste ji měli mít.“

Většina studentů přikývla a někteří zvedli svůj výtisk, aby ukázali, že splnili, co od nich Sam požadoval.

„Nejspíš si říkáte, proč jste si museli koupit celou knihu, když budeme probírat jedinou povídku. Je to proto, že Sebastian Cole je jedním z největších spisovatelů hororu všech dob. A já chci, abyste všichni měli alespoň jednu jeho publikaci. Kdo z vás už Sebastiana Colea četl?“

Do vzduchu vystřelilo několik rukou, ač jich bohužel nebylo tolik, kolik Sam čekal. Z řady uprostřed se ozval nějaký kluk s tvářmi plnou pupínků: „*Tence vržený stín.*“

Sam nadšeně přikývl. „Dost možná Coleův nejlepší počín, i když vybrat favorita z toho nepřeborného množství jeho knih je alespoň pro mě neuvěřitelně těžké. Povídka, kterou jste si měli na dnešek přečíst, je –“

Do vzduchu vylétla ruka. Patřila mladíkovi, který byl původem zjevně ze Středního východu. Ačkoliv seděl, bylo jasné, že jde o mimořádně vysokého člověka – dlouhé nohy měl nepřírozeně zkroucené, kolena vtlačena do opěradla před sebou. Paží jako by dosahoval až ke stropu nad svou hlavou.

„Ano?“ zeptal se Sam.

„A co vaše knihy?“ chtěl vědět mladík. „Co má tohle všechno společného s nimi?“

Na jeho dotaz se ozval další hlas, tentokrát dívčí, odněkud z pravé strany sálu. Dotyčná zvolala: „Povězte nám něco o svém románu *Pod povrchem!*“

Několik dalších studentů výsklo a zapískalo.

Opatrně, udělal si Sam varování. *Chtějí se ti dostat na kobytku.*

Bezděky sevřel tvrdou šupinatou kůži na své zjizvené paži.

Tleskání ustalo.

„Fajn. Dobrá. Jakým způsobem je gotická tradice zastoupena v mém díle? V *Pod povrchem* jsem zkusil využít oněch čtyř zmíněných prvků, abych stvořil moderní gotický horor. Otec samoživitel z dělnické třídy se i se synkem přestěhuje na starou prašnou usedlost v Oklahomě. Tady máte první bod z našeho seznamu: všechno vychází z téhož místa. Otec doufá, že tvrdou prací vdechne skalnaté půdě nový život, že ji přemluví, aby dala znovu něčemu vyrůst, jenže mu nedojde, že onen zapomenutý kus země je neúrodný kvůli tomu, co se na něm odehrálo před sto lety. Pokud jste román četli, víte, o čem mluvím. Pokud ne, nebudu vám to prozrazovat, ale jde o vraždu dítěte, únos nemluvněte a násilnou pomstu. Tedy bod

druhý: zapovězená historie. Třetí bod, rozpad a rozklad, přináší samotná usedlost. Totéž však platí i o vztahu otce a syna. Nejdřív otcovy snahy o to, něco vypěstovat, vyústí jenom v plevel a později začne syn vykazovat známky podivných a děsivých nadpřirozených schopností. A pak je tu bod číslo čtyři: korupce nevinných. Moc, která se u chlapce objeví, totiž nepochází od Boha, ale jde o vedlejší účinek většího zla, které se snaží znovu narodit. Vmíchejte do toho trochu tematických paralel o plodnosti a křehkosti mužství, dobře to protřeste, přimíchejte pár, doufejme, nečekaných úmrtí a špetku šokujícího násilí, navrch přidejte padací dveře, tedy prostor doslova „pod povrchem“, a máte lahodný, chutný doušek moderního gotického příběhu, který je právě dost řízný na to, aby vám připomněl, že nejde o limonádu pro děcka.“

Sálem zazněl tlumený, dobře naladěný smích.

Potom se přihlásila nějaká bledá rusovlasá dívka. Než ji Sam mohl vyvolat, promluvila sama. „A jaké je vaše tajemství?“

Sam v ústech ucítil kouř. Dech se mu zadrhl v hrdle a skoro ho udusil. Vzduch náhle chutnal trpce jako uhlíky a popel.

„Pardon,“ vypravil ze sebe, když se mu povedlo polknout. „Jak to myslíte?“

„Říkal jste, že tenhle druh knížek a filmů je o tajemství, nebo ne?“ Její tenké rty se stěží pohybovaly. Mluvila slabým hlasem a Sam si uvědomil, že se k ní nevědomky naklání. Ten bezděčný pohyb ho naplnil náhlou, nevysvětlitelnou úzkostí.

„Ano –“ začal.

Nenechala ho pokračovat. „Říkal jste, že psaní je osobní, že autor do svých příběhů vždycky vloží trochu vlastního já. Takže se ptám – jaké je vaše tajemství?“

Sam zmlkl.

Z poslední řady zavolal něčí hlas:

„Chce vědět, proč píšete horory.“

Pohlédl směrem, odkud vycházel. Úzký paprsek slunečního světla se pomalu klenul přes sedadla posluchárny, ale zatím dosáhl jen

k prostředním řadám. Ty vrchní stále tonuly v takřka neprostupném šeru. Bylo nemožné určit, který z beztvarych stínů učinil tohle prohlášení.

Tenký proužek dýmu se mu plížil hrdlem a mezi plíce, dusil ho a zároveň mu tlačil dech mezi zuby. Šedý had se Samovi kroutil pod žebry a svíral ho stále silněji, až mu zdviženou sivou hlavou proklouzl kolem rozvětveného konce průdušnice. Plaz zatlačil na vrchní lalok jeho plic a hledal si cestu dovnitř.

„Proč píšete horory?“ zaduněl ten hluboký hlas znovu.

Jenže to už Sam McGarver nebyl ve velké posluchárně kampusu Kansaské univerzity.

Bylo mu deset, oblečení měl potřísněné krví, která nebyla jeho, a tvář mu ozařovalo hněvivé světlo nezastavitelného ohně. Byl pouhým chlapcem – malou siluetkou rýsující se oproti planoucímu peklu.

Sam, nyní dospělý muž, stál beze slova před svými studenty, dokud se neozvalo zazvonění a nezachránilo ho před otázkou, na niž nechtěl odpovědět.

Eli Bloch, oděný v pomačkaném obleku, seděl na terase hospody Free State Brewery s půllitrem v jedné a mobilním telefonem v druhé ruce. Piva se sotva dotkl. Zajímaly ho jen dvě věci: e-mail, který napíše svému asistentovi a vněmž ho pěkně zhurta a s co nejmenším počtem znaků pošle do háje, a schůzka s jeho klientem číslo jedna Samem McGarverem.

„Ježiši, vypadáš děsně,“ řekl někdo.

Eli vzhlédl. Sam. Konečně.

„Jo, taky se tak cítím. Nesnáším to tady. Chci, aby ses okamžitě přestěhoval do New Yorku.“

Sam se znaveně usmál. „To se nestane.“

Eli si poposedl, aby mu na přeplněné lavici udělal trochu místa.

„Sedej.“

„Hned budu zpátky. Potřebuju pivo.“

„Dej si to moje.“ Aniž čekal na odpověď, Eli mu podal sklenici.

Sam si nárokoval ten kousek lavice, který byl pro tuto chvíli k dispozici. Naklonil sklenici a dvěma velkými loky vypil polovinu piva. Na křižujících se šňůrách nad jeho hlavou visely malé zářící dýně. Jedna neustále zhasínala a zase se rozsvěcela, jako by hrozilo, že z ní každou chvíli vyletí přízrak. Sam se opřel o dřevěné hrazení, zhluboka se nadechl a dýni sledoval. Ustavičně poblikávala.

„To je to tak hrozný?“ zeptal se Eli.

Sam polkl další lok piva a téměř úplně vyprázdnil sklenici.

„Co chceš, Eli?“

„Jen jsem chtěl vědět, jak se máš. Zajímalo mě, jak se ti daří.“

„A to jsi sem kvůli tomu musel letět? Tos nemohl jen brknout?“

Tentokrát mlčel zase Eli, zřejmě hledal ta správná slova. Jenže ta neexistovala.

„Volala mi Erin. Má o tebe starost.“

„To neměla dělat.“

„I já mám o tebe starost.“

Samovi protekl mezi rty zbytek piva. Zvedl prázdnou sklenici směrem k servírce opodál a ústy naznačil „světlé pivo“.

Přikývla a zmizela uvnitř.

„Nepíšeš“, prohlásil Eli bez skrupulí.

„Plácáš nesmysly, Eli.“

„Vážně? Takže pro mě něco máš? Stránky, o které by ses podělil?“

„Ukážu ti je, až budou hotové.“

„A to bude kdy?“

Z Eliho hlasu bylo nyní patrné, že nežertuje. „Špatná krev zmizela ze seznamu brožovaných bestsellerů před víc než rokem. Lidi se ptají, kdy vydáš další knihu, a já nevím, co jim říct. Začínám pochybovat, že k tomu vůbec někdy dojde.“

„Blíží se to,“ bránil se Sam.

„Blbost. Ještě jsem neviděl ani řádek. Ani tvůj redaktor.“

„Až bude kniha hotová, oba se dočkáte.“

„A to bude kdy?“ naléhal Eli, z jehož tónu zaznívalo lehké zoufalství. „Už na ní pracuješ dva roky. Nebo to alespoň tvrdíš.“

Sam v davu zákazníků nezachytil žádný pohyb, ale servírka se nějakým zázrakem znovu objevila vedle něj a podala mu jeho pivo. Pokývl k Elimu.

„Připište to na jeho účet.“

Pohlédla na Eliho. Důrazně přikývl a žena znovu zmizela.

Eli si otřel zpoceně dlaně o kalhoty, jako by se snažil uhladit si pomačkané nohavice.

„Co je s tebou, chlape? Nepíšeš. Schováváš se v zatracený třídě, učíš – vykládáš o knihách cizích lidí.“ Odmlčel se, zjevně si nebyl jistý, zda s následující věcí začínat. „A čeká tě rozvod.“

„Žijeme odděleně,“ opravil ho Sam.

„Jasně. Fajn. A kolik znáš párů, co žijí odděleně a zase se usmířily?“

Sam na to nic neodpověděl.

„Proč se snažíš zahodit svou kariéru?“

„Nic takového nedělám.“

„Rozhodně o ni nebojuješ.“

Zástup štamgastů se pohnul, někdo se snažil prodrat ke dveřím. Dav se zavlínil jako článkované tělo hmyzu sunoucího se vzhůru po listu. Nějaký vousáč před Samem v důsledku toho ustoupil a vrazil do něj ramenem. Pivo v Samově ruce vyšplácho přes okraj sklenice. Po zápěstí mu začal stékat studený pramínek, který si zakrátko našel cestu mezi nahodilé rýhy tvořené jeho jizvami.

„Všechno, co napíšu, mi přijde slabé, strojené,“ přiznal Sam náhle. Zamračil se, jako by ho vlastní slova překvapila. „Ať napíšu cokoliv, slyším Erin, jak mi říká, že mám v sobě lepší příběh.“

„A máš?“ zeptal se Eli. Nevyjadřoval tím pochybnost, byla to upřímná otázka.

„Mrzí mě, že jsi vážil takovou cestu,“ řekl mu Sam a několika hlty vypil polovinu nového piva. „Mám tě rád, Eli, ale mohl jsi prostě jen zavolat.“

„Já vím,“ odpověděl Eli.

Sam se postavil, poplácal Eliho po rameni a začal si klestit cestu davem. Chystal se sestoupit z terasy na chodník, když vtom na něj Eli zavolal.

„Proč píšeš horory?“

Sam se zarazil, jako by do něj uhodilo.

Byl to on. Ten hlas, který na něj volal ze stínů v horním rohu posluchárny v Budig Hall.

Sam se pomalu otočil.

„To jsi byl ty?“

Eli neuhnul pohledem. V případě nutnosti byl připravený pustit se do šarvátky.

„Musel jsem se podívat, co mému nejtalentovanějšímu spisovateli brání ve psaní. Nevím, co tě od dokončení té knihy zdržuje, ale musíš se tomu postavit a jít dál. Nemůžeš se navždycky schovávat ve třídě.“

„Jdi do háje, Eli.“

„Jestli si myslíš, že má Erin pravdu, Same, jestli myslíš, že máš v sobě lepší příběh, odvyprávěj ho. Napiš něco, na čem ti doopravdy sejde. Pokud něco takového ještě vůbec existuje.“

Sam se neobtěžoval s odpovědí. Proklouzl mezerou v davu a zmizel.

Láhev bourbonu stála pořád na kuchyňské lince.

Ozvalo se cinknutí, když Sam ze skříňky vytáhl skleničku a nalil si na dva prsty whisky. Trochu upil, palčivá chuť rozpustila něco z napětí v jeho hrudi. Dusivý mrak kouře a popela nahradil konejšivý žár alkoholu. Zavřel oči a vnímal, jak se mu teplo šíří do hrudi a končetin.

Odloudal se do obývacího pokoje, kde zůstal stát uprostřed hrobového ticha panujícího v prázdném domě. V sousední místnosti se nacházela oddělená jídelna, nahoře byly dvě koupelny a tři ložnice, z nichž jednu používal jako pracovnu. Všechny vypadaly přesně tak,

jako když se sem s Erin před pěti lety nastěhovali. Jenom teď patřily pouze jemu – byl to *jeho* dům.

Zvedl sklenici ke rtům, ale neupil z ní. Stál tam jako komár zamrzlý v jantaru, zatímco čas ubíhal dál bez něj. Přál si, aby směl existovat jen na tomhle místě. Nechtěl si jít lehnout, ne sám. Ani netoužil po tom, sedět před prázdným dokumentem na obrazovce svého počítače a připadat si, že ho ta stránka soudí. Chtěl být přesně tady a teď, nehybný, v bezpečí před následky a nástrahami vlastních činů.

Z místnosti na konci chodby v prvním patře se ozvalo slabé cinknutí.

Pracovní počítač mu oznamoval, že dorazil e-mail.

O vteřinu později mu v kapse zabzučel telefon.

Sam ho vytáhl a jeho displej se rozzářil.

Tady byla: Erin. Ve svých pětatřiceti letech byla krásnější než kdy dřív, jasné zelené oči plné radosti, paže obtočené kolem Samova pasu, tvář přitisknutá k té jeho.

Je načase změnit pozadí, Sammy.

Stiskl tlačítko *Domů* a byl rád, když fotku překryla záplava aplikací.

V rohu ikonky odkazující na elektronickou poštu sedělo v červeném kolečku číslo jedna.

Sam na něj poklepal a vzápětí se objevila jeho schránka. Nový e-mail vyčníval díky tučnému černému fontu nad ostatními.

Sam si přečetl předmět zprávy a zkrabatil čelo.

Pozvánka

Nad ním byla adresa odesílatele:

Wainwright@WrightWire.com

Otevřel e-mail a očima přelétl obsah zprávy.

Prázdný dům kolem něj trpělivě čekal, až Sam prolomí ticho.

D V A

SOBOTA 8. ŘÍJNA

Nůž klouzal dolů a snadno odhalil vlhké červené maso, které se skrývalo pod povrchem. Muž si tlustým jazykem neklidně olízl rty a vložil si kousek masa mezi křivé zuby. K okraji brady mu stekl pramínek čiré mastné šťávy.

„Vždyť víte, jak nás těší, že s vámi můžeme pracovat,“ zamumlal s plnými ústy. „Myslíme to vážně. Pořád jsme z toho skutečně nadšení.“

T. C. Mooreová sledovala, jak těstovitý plešatící tlouštík v plan-davém černém obleku hltá svůj steak, a bezděky si pomyslela: *Tak takhle je to. Nepadá v úvahu, že by se nám tu roztržku povedlo urovnat. Tohle setkání je naprostá vyjebávačka. A navíc ani ne dobrá.*

Svolila, že na večeri dorazí, protože doufala, že nesplní její očekávání. Přivítali ji úsměvy a objetím, políbili ji na tvář. Jeden z nich jí dokonce podržel židli, jako by byl čtyřnohý nábytek příliš komplikovaný na to, aby s ním dovedla manipulovat. Objednali koktejly s pořádnou dávkou alkoholu a všichni se snažili ohromit ostatní důvěrnou znalostí whisky a skotské. Ujídali z talířků domácího sušeného masa a místních sýrů, uždíbovali grilovanou chobotnici, rybu hamachi, tatarský biftek a jehněčí bůček. Všichni se nenuceně usmívali, i když v tlumeně osvětlené steakové restauraci West Hollywood seděla v černých brýlích s rukama založenýma na prsou.

Ujistili ji, že s ní ten projekt chtějí probrat jako rovní s rovnou. Minulost prý nechají za sebou a začnou s čistým štítem.

Jenže to byly kecy. Poznala to z prázdných lichotek a opatrné chvály. Čekala ji další rána pod pás.

Zatraceně, měla vědět, že k tomu dojde. Chlapík v pytlovitém obleku si otřel ústa látkovým ubrouskem a dychtivě nakrojil další kus filetu mignon.

„Takže,“ řekl a jazykem si slízl šťávu na bradě. „Rádi bychom si poslechli, jak to s tím projektem vidíte vy. Však víte, jde hlavně o to, o čem podle vás je.“

Do úst si strčil ještě větší kus steaku a začal ho hlasitě žvýkat.

Mooreová sjela pohledem z tloušťka před sebou na muže sedící po jeho pravé a levé ruce. Ten uprostřed byl Gary Bryson, ředitel filmového studia. Po levici měl svého zástupce rozvoje Tannera Sterlinga, vychrtlou lasičku v brýlích se světle modrými obroučkami a kostkované zapínací košili. Tannerově přihlouplé tváři vždycy vévodil jakýsi úšklebek, jako by všichni, s nimiž se potkal, byli naprostí idioti, a tudíž si zasluhovali jeho bezbřehé pohrdání. Po Garyho pravici seděl producent Phillip Chance, který byl zároveň skutečně fajn chlap. Milá povaha však šla zřídka rukou v ruce s kuráží. Phillip si neklidně poposedl, nedochuceného a nadceněného jídla se sotva dotkl. Bylo mu zhruba pětasedesát, kůži v obličeji měl povislou. Z hlubokých důlků, připomínajících temné krátery, se na svět dívaly dvě laskavé hnědé oči. Zjevně nebyl rád, že je lapený v současné situaci.

„O čem podle mě je?“ zeptala se Mooreová. Každé její slovo bylo jako kus ledu.

„Kdybyste se s námi laskavě podělila o svůj názor,“ řekl Gary a hlasitě mlskl rty.

Tanner se předklonil, Phillip se choulil na židli. Mooreová si přejela rukou po dlouhých, uhlově černých vlasech přehozených přes rameno, jako by hladila milovaného mazlíčka. Po stranách měla hlavu vyholenou až na kůži. Tmavá skla jejích brýlí zachytila

odraz nedaleké svíčky – její plamen na nich zatančil, takže to vypadalo, že jí hoří oči.

„O čem je podle mě scénář založený na mojí knize? Děláte si prdel?“

Gary, aniž stihl dozvýkat, na ni zůstal zírat s otevřenou pusou.

„My jenom...“ Ztěžka polkl a odkašlal si. „Chceme jenom vědět, jaká je vaše vize.“

Moje vize. Tím myslíš mou knihu?

Mooreová se na židli opřela a rozhlédla se po lidech u okolních stolů. Byla tu povrchní sbírka boháčů z filmového průmyslu v padnoucích oblecích: vousatí hipsteři s načechranými vlasy sčesanými dozadu a uhlazenými pomádou, vychrtlé blondýny s tlustými krevnatými rty připomínajícími pijavice. Z oblých bílých reproduktorů zavěšených na stropě se linula nevýrazná elektronická hudba.

Mooreová mlčela a ticho začínalo být trapné.

Tanner si promnul zpoceně dlaně. Když promluvil, představila si otravnou myš s tlustými kulatými brýlemi. Ten druh kreslené postavičky, u níž doufáte, že ji rozcupuje hladová kočka.

„Jde nám jen o to, abychom si dobře rozuměli.“

Mooreová otočila hlavou tak prudce, že jí hřívá černých vlasů vzlétla z ramen, jako by šlo o útočícího hada.

„Četl jste mou knihu?“

„Samozřejmě že jsem ji četl.“

„Tak mi ji popište.“

Tanner si nervózně poposedl. „Nemyslím, že vám musím –“

„Popište mi ji,“ zopakovala Mooreová.

Tanner se smažil ve vlastní šťávě. „To myslíte vážně?“

„Zjevně jste expert.“

Tanner pohlédl na Garyho. Nechtěl říct něco, co neměl.

Mooreové to neušlo.

„Jděte do háje, Tannere.“

Naklonila hlavu a zahleděla se na jeho šéfa v černém plandavém obleku. Na chvíli zapomněl na jídlo – šťávy vytékající ze steaku mu začínaly tuhnout na talíři.

„O co tu skutečně jde, Gary?“ zeptala se Mooreová. „Proč jste mě na tu večeři pozvali?“

Gary odložil vidličku.

„Podívejte, zlatíčko, s vaším románem to nemá nic společného.“

Zlatíčko. Zkus mi tak říct ještě jednou.

„Z toho jsme nadšení. Proto jsme na něj koupili práva.“

„Jsmo z něj nadšení,“ zopakoval Tanner.

„Jenom je trochu... drsný.“

„Jenom trochu,“ papouškoval po svém nadřízeném Tanner.

„Chceme ho malinko uhladit. Abychom zacílili na širší publikum.“

„Tím myslíte, že z něj chcete udělat románek pro teenagery,“ vypěnila Mooreová.

„Ne,“ trval na svém Gary. „Ne, jen se chceme víc zaměřit na ten temný milostný příběh uprostřed toho všeho. Chceme se ujistit, že to téma bude trochu stravitelnější.“

Mooreová sáhla do lesklé kožené kabelky, která jí visela na opěradle židle. Vytáhla z ní paperback a hodila ho na stůl. Kniha přistála přímo v jeho středu. Váha sto třiceti dvou stránek způsobila, že stříbrné příbory zacinkaly o talíře a led ve sklenicích poskočil.

„Řekněte mi, co vidíte.“

Nebyla to ani tak žádost, jako spíš výzva.

Všichni tři muži pohlédli na obálku knihy.

Obrázek na ní byl prostý a explicitní jako obálky všech ženiných románů: dospívající dívka svírající zakrvácenou břitvu nad svým odhaleným stehnem, do kterého měla hrubými rozeklanými písmeny vyrytý název knihy: *Řezač*. Stín druhé ruky – ta podle velikosti a výhružného gesta očividně patřila muži – dopadal na dívčino zápěstí, jako by ji dotýčný k sebepoškozování páchanému na její poddajné

kůži naváděl. Obálka knihy byla zvrásněná a zohýbaná, pravý horní roh vzdouvaly oslí uši.

Gary byl jediný, kdo na výzvu reagoval. „Je to velmi komplikovaná kniha. Je sexy, je temná. Proto chceme ten příběh vypovědět, chceme zachytit *jádro* vašeho románu –“

„Fajn,“ přerušila ho Mooreová. „Nikdo z vás se zjevně neobtěžoval vytáhnout hlavu ze zadku na tak dlouho, aby si stihl přečíst anotaci vzadu na obálce. Takže dovolte, ať vám to shrnu.“

Zvedla knížku ze stolu a otočila ji, aby přečetla odstavec vytištěný na zadní straně.

„Román *Řezač*, zasazený do zdánlivě idylického prostředí maloměsta, jež se potýká s přívalem sebevražd mladistvých, je temným příběhem o partě vyhořelých středoškoláků, které povyražení jako podomácku vyrobené drogy a náhodný sex přestávají bavit. Protože zoufale touží po novém vzrušení, které by osvěžilo jejich bolestně nudné životy, rozhodnou se vloupat do spolužákova domu a zdemolovat ho. Objeví v něm mrtvou dívku, která zemřela vlastní rukou, s tělem pokrytým tisíci řeznými ranami po břitvě.“

Tanner si popuzeně povzdechl. „Prosím, slečno Mooreová. My víme, o čem ta kniha je.“

„Teď přijde to nejlepší,“ řekla, aniž na něj brala ohled. „Na podlaze najdou otevřenou děsivou knihu: průvodce sebezraňováním vedoucím k astrální projekci skrze sebepoškozování. Skupina teenagerů se zanedlouho oddává čím dál násilnějším rituálům, přičemž nechává svá krvácející těla, aby se při orgastických divokých jízdách proháněla na samých okrajích reality.“

„Je tohle skutečně nutné?“ zeptal se Tanner.

„Ano. Ano, je,“ ucedila jasně a bez okolků. Pak pokračovala ve čtení. „Avšak něco jim chce zabránit v návratu. Něco neskonale zvrácenějšího, nezměrně mocnějšího než cokoliv, co by si kdy dokázali představit v těch nejdivočejších fantaziích a nejtemnějších nočních můrách.“

„Co tím chcete říct, slečno Mooreová?“

Bez varování si strhla sluneční brýle. Její oči byly šedé a chladné. Skvrnky zelené v jejích duhovkách dávaly tušit známky života, jako mech plíživě se šířící po prastarém kameni. Její pravé oko se však něčím od toho levého výrazně lišilo. Zorničkou. Měla v sobě trhlinu, vypadala jako rozteklý zčernalý žloutek zkaženého vejce. Její oválné tělo se vpíjelo do duhovky a hrozilo pohlcením veškeré její barvy.

„Co z tohohle podle vás zní jako milostný příběh, zatraceně?“

„Nikdo nechce z *Řezače* udělat milostný příběh,“ ujistil ji Gary.

Mooreová se k němu pomalu otočila. Její rozpitá panenka jako by se zvětšila a nasála do sebe tu špetku světla vznášejícího se nad stolem.

„Vím, že jste najali nového scenáristu. Četla jsem poslední verzi scénáře.“

Gary zalétl očima k Tannerovi, který ihned pokrčil rameny a okamžitě se zbavil zodpovědnosti tím, že upřel obviňující pohled na Phillipa.

„Měla právo ho vidět,“ řekl Phillip.

Gary si přejel rukou po vlhkém těstovitém čele.

„Ježiši, Phillipe, co to s tebou krucí je?“

„Jde nám o jedinou věc,“ trval na svém Tanner. „Chceme oslovit širší publikum.“ Bylo zjevné, že se znovu snaží získat kontrolu. „Takže jsme vzali ty nejsympatičtější postavy vaší knihy a povznesli jsme je.“

„Povznesli jste je,“ ušklíbla se Mooreová.

„Přesně tak.“

„Ne, vy jste vymysleli milostný příběh, který v mojí knize neexistuje, abyste celý ten film proměnili v nějakou ubohou tajemnou kravinu à la *Stmívání*.“

„A upřímně – co je v tom sakra za problém?“ ucedil Gary.

„Není to moje kniha!“

„To máte pravdu. Není to vaše kniha.“ Gary se na židli opřel. „Je to *náš* film.“

Je to tedy. Pravda. Konečně.

Čas na zdvořilosti dávno minul. Gary měl Mooreovou přesně tam, kde chtěl, a všichni u stolu to věděli. „Práva vlastníme my. Scénář jste do ruky dostala. Tím jsme naši část dohody splnili a teď si *Řezače* natočíme, jak se nám zlíbí. Sakra, nejspíš změníme i název. Něco míň absurdního. A pokud máte chuť začít na někoho ječet a dupat těma jehlama, co máte na nohou, zkuste právníka, kterej vám tuhle dohodu usmlouval. A teď, pokud se neurazíte, si dojím svůj steak. Možná si dokonce objednáám i zákusek. Můžete tu zůstat nebo můžete jít. Je to na vás.“

Gary zvedl vidličku s nožem, uřízl poctivý kus studeného masa a vesele si ho vložil do úst stažených v posměšném úšklebku. Díval se přímo na ni a užíval si jak jídlo, tak daný okamžik.

Mooreová si pomalu nasadila sluneční brýle. A potom k překvapení všech přítomných začala přikyvovat.

„Máte pravdu,“ řekla.

Už podruhé za ten večer přestal Gary žvýkat uprostřed sousta. Mooreová si přejela rukama po vyholených stranách hlavy, jako by shazovala kápi, která ji dočasně oslepovala. „Máte pravdu. Takhle jsem o tom nejspíš neuvažovala.“

Gary zalétl očima k Tannerovi a přimhouřil je, jako by se ptal: *Co má ta mrcha zatraceně za lubem?*

Tanner pokrčil rameny.

Mooreová se natáhla přes stůl a dotkla se Garyho ruky. Okraje jejích stříbrných nehtů se lehce otřely o jeho kůži poničenou sluncem. Od spodní části lebky po špičku ptáka mu okamžitě projelo zachvění.

„Promiňte, Gary,“ řekla. „Vážně jsem se sem nepřišla hádat.“

Gary se přestal věnovat jídlu a pohledem letmo přejel po odhalené křivce jejích prsou, než očima ulpěl na tmavých sklech jejích brýlí. Mihotající se plameny se vrátily a tančily, jako by tam byly uvězněné. „Já jen, že... horor je pro mě skutečně důležitý.“

Uchopila jeho krátké tlusté prsty do těch svých a přitáhla si jeho ruku o něco blíž.

„Tedy, chci říct, že to chápu,“ blekotal Gary. „Nezazlívám vám, že jste řekla, co máte na srdci.“

Mooreová se s úlevou zasmála. „Díkybohu. Promiňte, doufám, že jsem vás neurazila.“

Gary mávl volnou rukou, jako by její omluvu odháněl jako ne-libý zápach. „Ale vůbec ne. To je v pořádku, vážně.“

Tanner a Phillip rozhovor nevěřicně sledovali. Ani jeden z nich ještě neslyšel, že by se T. C. Mooreová někdy za něco omluvila.

„Jen vážně potřebuju, abyste něco pochopil.“ Upřeně hleděla na Garyho ruku s výrazem hraničícím se zbožňováním. Jedním stříbrným nehtem opsala na jeho chlupatých prstech neurčitý vzorec a pak pokračovala po hřbetu jeho ruky až k jeho zápěstí.

Gary se na židli napřímil.

Mooreová jemně sjela zpátky ke špičce mužova ukazováčku. Jeho dokonale zastřižené nehty vykazovaly stopy luxusní manikúry, ale zároveň byly jeho jedinou udržovanou částí.

„Víte, podle mě je horor něco, co se musí zakusit.“

„Chápu.“

„Není to něco lehkovážného a načechráného.“

„Ne.“

Jemně zatáhla za jeho ukazováček, jako farmář, který zkouší struk vemena.

Z Garyho masitých rtů se vydralo takřka neslyšitelné zalapání po dechu.

Tanner nevěřicně pohlédl na Phillipa. Oběma bylo jasné, že přestali existovat. U stolu nebyli potřeba. Tahle chvíle patřila jen Mooreové a Garymu.

„Horor je hodně jako sex,“ pokračovala Mooreová. „Je syrový a primitivní, a když je dobrý – když je vážně, *vážně* dobrý –, tak i trochu bolí. Je to ale dobrý druh bolesti, víte?“

Tloušťák přikývl a vyloudil ze sebe zvuk, který měl být slovem, ale ve skutečnosti šlo o pouhé vydechnutí.

Mooreová ho dál hladila po prstě. Nahoru a dolů. Nahoru a dolů.

„Právě tohle totiž horor je. Bolest. Nesnesitelná, všepohlující bolest. Tak opravdová a brutální, že po ní nějakým zvráceným způsobem skoro až toužíme. Brní nás z ní kůže, vlnou nám kundičky a tvrdnou ptáci. Potřebujeme ji, abychom si přišli skuteční. Ujišťuje nás o tom, že existujeme. A skutečně děsivé je, když si uvědomíme, že nás naše touha po tom pocitu, po té jistotě, že něco znamenáme, přivedla do temnoty, na hrozné místo, z něhož není úniku. To je opravdový horor. Když se svědce obrátí proti nám a my najednou nejsme pány situace. Ztratíme kontrolu. A musíme zaplatit strašlivou, příšernou cenu.“

Mooreová svírala Garyho prst tak silně, že jeho špička zbělala. Druhou rukou z jeho talíře rychle sebrala nůž.

„Třeba ještě před chvílí sis vážně myslel, že tě balím.“

Přitiskla hrot nože k jeho prstu a přiložila ho těsně pod jeho krásně upravený nehet.

„A teď se ti chystám vrazit nůž pod podělanej nehet.“

Mooreová na nůž malinko zatlačila, takže se jeho špička ponořila do měkké tkáně. Pod nehtem vykvetla drobná krvavá skvrnka.

Z Garyho otevřených úst vyšel příšerný zvuk připomínající zděšené zakňučení štěněte, které právě nakopli. Trhl rukou zpátky. Mooreová mu nebránila, místo toho jeho prst pustila.

Tanner se vrhl přes stůl, ale Mooreová zatím položila nůž a byla na nohou.

„Ty čubko!“ zasyčel Gary. „Ty jedna šílená, zasraná čubko.“

Celá restaurace zmlkla. Oči všech se upíraly na Mooreovou a tři muže u jejího stolu.

„Díky za večeri, Gary. Bylo mi skutečně potěšením.“

Přes rameno si přehodila kovový řetěz své kabelky, černé vlasy se jí kroutily kolem jeho článků jako úponky živé rostliny.

Stříbrným nehtem ukázala na brožované vydání na stole.

„Tu knihu si nech,“ řekla. „Možná by sis ji dokonce mohl zkusit přečíst.“

„Skončila jsi, slyšíš mě?“ Celé Garyho tělo kypělo hněvem.

Ale Mooreová už rázovala ke dveřím a pak vyšla do stále teplé noci kalifornského podzimu.

Záře světlometů přelétla po přední části domu stojícího na kopci a ozářila strohou moderní fasádu ze skla a betonu, která byla výrazem architektury z poloviny minulého století.

Chromově zbarvené Maserati GranTurismo prudce zatočilo na příjezdovou cestu. Pneumatiky zakvřilely, když auto prudce zastavilo.

Motor sotva utichl, když Mooreová otevřela dveře na straně řidiče a vyrazila ven. Třásla se, celým jejím tělem zmítaly nekontrolovatelné křeče. Po odchodu z restaurace byla v pořádku, rukama klidně svírala volant. Čím výš po Hollywood Hills ale stoupala, čím víc se blížila domovu, tím rozechvělejší byla. Měla obavy, že kdyby její dům stál u klikaté úzké silnice jen o kousek dál, rozechvělé ruce by ji poslaly přes okraj vozovky přímo do průrvy pod ním.

Ale teď už byla doma. Byla v bezpečí.

Tak proč se pořád třesu jako podělaná čivava?

Ten pocit ji naplnil zuřivostí, v žilách jí explodoval adrenalin. Srdce jí zběsile bušilo v hrudi.

Nadechni se, přikázala si.

A přesně to taky udělala – vtáhla chladný noční vzduch hluboko do plic. Pomalu se uklidňovala. Ruce se jí přestaly třást a zbylé končetiny následovaly jejich příkladu.

Mooreová strávila na příjezdové cestě před svým domem dobrou minutu a jenom dýchala.

Nádech a výdech. Nádech a výdech.

Oukej, pomyslela si.

Oukej.

Znovu nad sebou měla kontrolu. Alespoň pro tuhle chvíli se jí podařilo paniku zvládnout.

„Potřebuješ se sebrat, káčo,“ řekla si a zasmála se zvuku vlastního hlasu.

Byla vpůli cesty k domu, když si všimla malého bílého obdélníku, který jako by levitoval ve vzduchu před jejími dveřmi. Jakmile přišla blíž, uvědomila si, že se ve skutečnosti nevznáší – někdo ho k těžkému dubovému dřevu přichytil lepicí páskou a záře nedaleké pouliční lampy odrážející se od krémově zbarvené obálky vytvořila optickou iluzi.

Na přední straně dopisu stálo elegantním písmem vyvedené jediné slovo:

Pozvánka.

Mooreová se chystala strhnout dopis ze dveří, ale vtom se zarazila, jako by ji přimrazil.

Nebyla na něm žádná známka. Žádná zpáteční adresa. Někdo ho doručil osobně.

Neotvírej to, varovala ji mysl.

Byla to iracionální myšlenka. Neměla žádný důvod se obsahu obálky bát, ale její mysl stejně nenechala kámen na kameni a zvážila každou možnost: milostné psaní od fanatického fanouška, nenávistný dopis od rozzuřeného rodiče, který ji vinil z toho, že se jeho dítě sebepoškozují, zdvořilosti od souseda, o něž nestála.

A potom přišla ta nejvíc znepokojující možnost ze všech: není to ani jedna z těch věcí a jde o něco zcela nečekaného.

V duchu znovu zaslechla ta slova, tentokrát byla hlasitější.

Neotvírej to.

T. C. Mooreová stála před svými dveřmi a neviditelné prsty chladného říjnového vánku jí cuchaly divokou hřívu černých vlasů.

TŘI

ÚTERÝ 11. ŘÍJNA

Ty zvuky vydával dům.

Něco se dralo dovnitř. Obklopovalo ho to a dusilo.

Ticho.

Ticho, kvůli němuž bylo obtížné dýchat.

Za velkým neotevíratelným oknem v pracovně v prvním patře se proti noční obloze ozářené světlem neviděných pouličních lamp vlnily temné, rozeklané siluety holých stromů. Z temnoty trčely větve připomínající hory pokřivených kostí a zoufale lnuly k lá-mavým podzimním listům. Vítr, zuřivý a neviditelný, fičel v prud-kých poryvech a vířil kolem dvojité okenní tabule. Cestou si tiše hvízdal zvláštní mollovou melodií. V příštím okamžiku byl pryč. Dům znovu utichl.

Sam seděl za masivním dřevěným stolem s olupujícím se bílým nátěrem a zašlými skvrnami od hrnků kávy. Zíral na monitor – na prázdné stránce se mu vysmíval kurzor myši. *Blik, blik, blik*, pobli-kával v rytmu, podle nějž jeho prsty kdysi tančily. Už ne. Teď mu zdráhavě ležely v klíně. Silou vůle se je snažil probudit k životu, chtěl, aby se roztancovaly po klávesnici jako Fred Astaire v nej-lepší formě.

Nový román začal psát alespoň stokrát. Nevzpomínal si, že by někdy vymyslel tolik úvodních vět. Byly to ojedinělé fráze

v jednostránkových souborech uložených na jeho disku ve složce příhodně pojmenované „Kraviny“.

Malý Keller Reed procitl uprostřed noci a jeho dech připomínal zmrzlý mrak v temnotě. Věděl, že ze šatníku znovu vystoupil ten muž.

Ke zdvihnutí sluncem vyběleného náhrobního kamene, který ležel v polích za domem Kellera Reeda, byli potřeba čtyři lidé.

Sarah Ann upřeně hleděla na svůj odraz v zrcadle a čekala, až se pohne jako první.

Ve čtvrt na čtyři ráno v den svých šestnáctých narozenin vrávorala Sarah Ann Bakerová domů a spatřila, jak na ni z okna jejího pokoje zírá bledá tvář.

Bylo rybářskou tradicí přibít hlavu svého největšího úlovku k telegrafnímu sloupu u River Road, ale hlava, na niž teď hleděl šerif Beaumont, nepatřila sumci, rybě hledající potravu u dna, ale Sarah Ann Bakerové.

Panenka nebyla tam, kde ji minulou noc nechala.

A dost možná Samův nejgeniálnější úvod: Same, jsi spisovatel na baterky a nikdy nenapíšeš nic, na čem by komukoliv záleželo, protože jsi podvodník a tvoje knihy stojí za hovno.

A podívejte se na něj. Stejně trávil další noc zíráním na prázdnou stránku.

Vysoko na vestavěné knihovně stáhla druhá ručička kovového budíku svou minutovou sestru blíže k druhé hodině ranní.

Spánek. Potřeboval se vyspat. V deset ho čekalo vyučování a s těmi pěti pivy, která vypil, bude ještě těžší setřást ze sebe vyčerpání.

Blik, blik, blik.

Sam položil prsty na klávesnici, lehce a rozvážně, jako by je kladl na spiritistickou tabulku.

Blik, blik, blik.

V zásobě měl i další příběhy, střípky sepsané na žluté stránky linkovaných bloků, naškrábané na ubrousky, uložené v hlubokých zákoutích jeho mysli. Mnohé kráčely po téže zemi jako jeho čtyři předchozí vydané knihy – Pod povrchem, Šarlatový měsíc, Sílící

křik a Zlá krev –, romány zaujímající čestné místo na policii těsně pod tím prokletým tikajícím budíkem, který odmítal přestat odpočítávat vteřiny zbývající do svítání. Mohl přeradit, zkusit jiný nápad, podívat se, jestli by nedokázal napsat pár stránek. Nemusely být skvělé. Nemusely být ani dobré. Stačilo, aby nabídky to, co čtenáři od knihy Sama McGarvera očekávali: chlapy, kteří tvrdě pracují a ještě víc pijí, ženy, které je milují, a pak ona nevy-slovitelně děsivá věc, jež se plíží pod povrchem jejich malebného středozápadního městečka.

Udělej otočku, pomyslel si. Změň směr. Prostě něco napiš. Cokoliv. Napiš podělanej odstavec. Větu. Slovo!

Blik, blik, blik.

„Máš v sobě lepší příběh.“

Sam zalapal po dechu a otočil se v křesle.

Slyšel to. Hlas. Přišel z předsíně v přízemí.

Ve dveřích nikdo nestál. Připomínaly černý monolit.

Žádný hlas nezaslechl.

Nikdo tu nebyl.

Následujících třicet minut poslušně seděl před prázdným souborem aplikace Microsoft Word. Pak počítač s nepatrným povzdechem zaklapl. Pevný disk chvíli vrněl a potom se zastavil. Světélko na monitoru zablikalo jako unavené oko.

Nemělo by to být tak těžké. Vždyť to byla jeho práce. Nic jiného neuměl. Ztraceně, musel to zkrátka jen odvyprávět.

Máš v sobě lepší příběh.

Přiložil prst ke startovacímu tlačítku, ale nestiskl ho. Naslouchal, zatímco se z domu sem tam ozvalo prasknutí či zavržení. Zvuky noci.

Zvuk čehosi, co se uvelebují na místě.

Zavřel oči.

Na jazyku znovu ucítil kouř.

Viděl chlapce před hořícím domem – nepatrnou siluetku oproti běsnícímu peklu.

Sam oddálil prst od vypínače. Věděl, že počítač zůstane pro tuhle noc vypnutý.

V hlavní koupelně domu se přichystal do postele: vyčistil si zuby, opláchl si obličej a sundal si obnošené modré džíny. Ze skříňky na léky sebral oranžovou lahvičku se zelenými pilulkami, které mu předepsal doktor, a jednu si vyklepl do dlaně. Třicet miligramů paroxetinu. *Na úzkost*, řekl si. Jenže ve skutečnosti prášky bral kvůli depresi. Spolkl ho, aby otupil hrany smutku. Lék měl porazit tu věc, před níž prchal už od dětství.

Do postele vlezl jen v trenýrkách, i když stěnami domu už prostupoval chlad druhé poloviny října. Neobtěžoval se zakrýt se peřinou. Ležel tam, ve tmě, stále na své straně postele, s očima upřenými k černotě v místech, kde musel být strop.

Máš v sobě lepší příběh.

Něco se mu zadrhlo v hrdle. Něco šedého, drsného a zemitého. Nemohl dýchat. Ani nechtěl. Chtěl, aby se ho ta věc zmocnila. Sevřela mu hrdlo o něco silněji, doutnala, hrozilo, že vzplane. Přál si, aby ho strávila. Ano, měl by cítit, jak se z jeho těla odlupují zuhelnatělé pruhy kůže. Měl by znovu zakusit tu mučivou bolest, ucítit ohavný puch vlastního škvářícího se masa.

Chytil se za levé předloktí a zjizvená tkáň pod jeho tetováním se probudila k životu jako svinutý plaz na hřejivém slunci. V hlavě mu plápolalo mihotavé oranžové světlo, po stěnách lebky se mu roztančily stíny.

Netrpěl dost. Vyzáhl z toho moc snadno. Měl se už dávno zabít. Bůh ví, že o tom uvažoval nesčetněkrát. Měl si prostřelit hlavu. Rozpárat si paži od zápěstí až po předloktí rezačkou. Pověsit se z trámu v garáži, nohama hloupě kopat do prázdna.

Nakonec se přetočil na bok. Ležel, ani nedutal, a šedá pěst hluboko v jeho hrdle s dlouhým pomalým výdechem konečně povolila. Natáhl ruku a položil ji na pravou stranu matrace. Cítil chlad povlečení, které kdysi zahřívala Erin. Než usnul, přísahal by, že okamžik před tím, než vklouzl do bezvědomí, na prstech

ucítil její dotek. Hebkost její kůže. Její tělo, které jako by ho zvalo k sobě.

O pět hodin později Sam procitl do slunečního světla, které mu tančilo po tváři. Byl nový den. Sevřel víčka tak silně, jak dokázal, aby svit odrazil.

Z předposlední řady posluchárny zavolal hubený mladíček z druhého ročníku, který svou lásku k žánru vystavoval hrdě na odívání pomocí příliš těsného trika s logem hororového časopisu *Fangoria*. „A co Stull? Na tom místě určitě straší.“

Sam upil ze svého přenosného hrnku a ucítil trpký polibek vlažné kávy. Když dokončil gotickou část svého sylabu, povrchně zabrousil do nadpřirozené literatury, Sheridanem Le Fanu a M. R. Jamesem počínaje a konče... záleželo na tom? Jakmile studenti začali pokládat otázky, rozhovor se rychle stočil úplně jiným směrem.

„Stull.“ Sam zavřel oči a promnul si spánky. „Brána do pekel. Všichni jsme ty příběhy slyšeli. Když papež v třiadevadesátém přilétal do Denveru, nařídil pilotovi, aby se té ‚bezbožné půdě‘ vyhnul. Můžete si o tom přečíst, když si najdete rozhovor s Janem Pavlem II., který téhož roku uveřejnili v časopise *Time* – což se vám však nikdy nepodaří, protože ten rozhovor vlastně neexistuje. Legenda praví, že pokud na zeď místního kostela hodíte lahev, nerozbije se – to je lež jako věž, jak dokazují stovky roztržštěných lahví po celém nádvoří. Je mi líto, ale Stull je jen městská legenda, byť pozoruhodně regionální, což už je samo o sobě důvodem, proč na ni můžeme být pyšní.“

Sam opustil bezpečí řečnického stolku a přiblížil se třídě.

Opatrně, řekl si. *Budou se tě vyptávat. Chtějí odhalit tvoje tajemství.*

V temných hlubinách jeho mysli se ozvalo tiché prasknutí. V jeho lebce se něco hnulo, dvě nesouměrné části narazily o sebe. Kdesi uvnitř zaplálo oranžové světlo bolesti, které vzápětí pohltilo cosi, co se na ní živilo. Pak světlo zmizelo, zadušené stínem.

Sam si zaryl palec do dlaně druhé ruky. Musel se sebrat. „Stull... to je... podívejte se, všichni tomu chceme věřit, ne? I ty záhadné okolnosti, za kterých kostel strhli – namlouváme si, že je za tím něco nadpřirozeného. Protože jestli prokážeme, že existují duchové, samo o sobě půjde o důkaz, že je jakési nadpřirozeno, což zase dokáže existenci posmrtného života a konečně –“ významně zdvihl ukazováček, aby svým slovům dodal důraz – „Boha. A to bez povinnosti chodit každý týden do kostela. Zakoušíme úlevu, protože podobný důkaz je jistotou, že smrt není konec.“

„Tak tedy dům sester Finchových,“ ozvala se nějaká studentka. Sam se otočil, aby jí pohlédl do tváře, a zarazil se. Dívka, přestože zcela zjevně skutečná, jako by tam nebyla a její temné obrysy se vpíjely do stínů za ní. „Vím, že na tom místě straší. Byla jsem vevnitř.“

„To teda nebyla!“ houkl nějaký kluk z poslední řady.

Dívka se na sedadle napřímila, zjevně připravená se hádat. „Byla. Loni v létě. Našla jsem díru v plotě a došla až k domu. Otevřela jsem dveře a napochodovala přímo dovnitř. Stála jsem tam – nedělám si srandu –, stála jsem tam, když vtom jsem zaslechla něco jako sténání. Jako... jako by nějaká žena naříkala bolestí. Mohlo to být zvíře, ale něco mi říkalo... že nebylo.“

„A co jsi udělala potom?“ zeptala se jiná dívka.

„Zdrhla jsem, krucinál. Cos myslela?“

Třída propukla v hurónský smích, který téměř přehlušil pípání Samova telefonu. Strčil ruku do kapsy a vypnul budík.

„Čas končit,“ oznámil jim. „Uvidíme se v pátek.“

Posluchárnou se rozléhala nesourodá ozvěna šoupání šesti set nohou směřujících k východu. Trvalo několik minut, než všichni studenti odešli. A potom Sam znovu osaměl.

Vrátil se k řečnickému stolu, sebral stříbrný hrnek a polkl zbytek odporné studené kávy.

„Pan McGarver?“

Byl to hluboký hlas s irským přízvukem.

Sam se otočil. U kraje první řady sedadel stál mladý muž, jemuž táhlo na třicet, oblečený v úzkých černých kalhotách s jehlovými proužky, bílé košili s výstřihem do věčka a tmavé kožené bundě, která ladila se zvláštní, hnědofialovou barvou jeho pronikavých očí. Mladík byl pohledný, měl husté vlnité hnědé vlasy, ale na jeho tváři bylo něco podivného, jako by její pokožka až příliš lnula ke kostem pod ní. Sam si při pohledu na něj vzpomněl na jemnou hlínu, kterou forenzní vědci nanášejí na lebku, když vytvářejí rekonstrukci obličeje. Muž vypadal zvláště – jako by byl velmi dobrou napodobeninou sebe samého, ale přesto to nebyl tak úplně on.

„Sam McGraver?“

Sam zmateně naklonil hlavu. „Ano?“

Mladík se usmál a s rukama strčenýma v kapsách uvolněně přenesl váhu na jednu nohu.

„Mohl bych vědět, proč jste mi neodpověděl na mail, kamaráde?“

Dveře se tiše zaklaply. Sam se obrátil k mladíkovi, který teď seděl v jeho stísněné pracovně v prvním patře Wescoe Hall, kde se nacházela katedra anglofonních studií Kansaské univerzity.

Muž se představil jako Wainwright. Jenom Wainwright. Žádné křestní jméno.

Ne že by bylo potřeba. Sam přesně věděl, o koho jde.

„Rád vás poznávám, ale marníte tu čas.“

„Takže jste můj mail dostal?“ vyptával se Wainwright. Mluvil hlubokým basem, který absolutně nekorespondoval s jeho mladistvým vzezřením. Zdálo se, jako by mu z hrudi promlouval jiný člověk.

Sam si sedl do omšelého křesla za svým neuspořádaným stolem. „Ano,“ odpověděl. „Dostal.“

„A?“

„Nedával žádný smysl.“

„Jak to?“

„Usoudil jsem, že jde o vtip.“

„Proč bych o něčem takovém žertoval?“

Sam nepatrně potřásl hlavou, ale nic neřekl. Neměl pro muže žádnou odpověď.

„Není to vtip,“ ujistil ho Wainwright. „Chci, abyste se objevil na WrightWireu.“

„Chcete se mnou udělat rozhovor.“

„Pro mou internetovou stránku, ano.“

„A to vám stojí za sto tisíc dolarů?“

Wainwright ho počastoval nechápavým pohledem, jako by vážně nerozuměl jeho zmatení. Nemilosrdné světlo zářivek jen umocnilo zvláštnost jeho tváře. Její proporce nebyly... správné. Oči měl trochu moc daleko od sebe. Jeho obočí byla příliš rovná. Rty příliš tenké. A ty oči! Měly podivnou barvu, jako by jejich duhovky obalili staženou kůží jakéhosi dávno vyhynulého zvířete, kterou nejprve vydělali a vyklepali doměkka. Muž byl pozoruhodně přitažlivý a zároveň zcela obyčejný, jako by šlo o policejní portrét filmové hvězdy.

„Sto tisíc dolarů za dva dny v kuse.“

„To je šílené.“

Wainwright ani nemrkl.

„Proč by měl nějaký rozhovor trvat dva dny?“

„Znáte moje stránky?“

Sam přikývl. *Jsem spisovatel. Polovinu dne trávím prokrastinací na internetu.*

„Pak víte, že svůj milovaný žánr propaguju, dalo by se říct, poněkud neobvyklým způsobem.“

Wainwright spojil palec s ukazováčkem a pak je od sebe oddálil, jako by napínal neviditelnou nit. „Horor je oblíbenější než kdy dřív, ne? Jenže až doteď nikdo nepřišel na to, jak v rámci internetového publika rozšířit dosah nad rámec zarytých fanoušků žánru.“ Protnul vzduch rukou, aby naznačil prostor za neviditelnou nití. „Já ale našel příležitost, jak zaujmout běžného fanouška, a dokonce si získat i ty, kteří se o horor nikdy vědomě nezajímali. Docílil jsem toho tak, že jsem z WrightWireu udělal destinaci hororových událostí.“

To proto mají moje stránky přes sto milionů návštěvníků měsíčně. Proto jsme nejenom tím nejžhavějším hororovým webem jedena-dvacátého století, ale i nejžhavějším webem zasvěceným populární kultuře vůbec. Tečka.“

„Ano. Vaši práci znám.“

„Vážně? A viděl jste náš poslední příspěvek? Premiéru *Podzemí*?“ Wainwright nečekal na odpověď. Naklonil se blíž, jako by se chtěl podílet o šťavnatý drb spíš než o popis videa s více než padesáti miliony zhlédnutí.

„Publiku jsme to prodali jako běžný živý stream, všichni herci a tým – režisér, producenti, vedoucí pracovníci studia – vyrazili na premiéru na Leicester Square londýnským metrem, ocitli se tedy „pod zemí“. Potom jsme vlakovou soupravu zničehonic stopli přímo v tunelu. Prostě se zastavila. Žádné vysvětlení. Brzy to bylo ve všech zprávách: *Hvězdy filmu Podzemí uvězněny pod zemí*. A stream pokračoval – bylo to jediné spojení s našimi bezmocnými hrdiny...”

Wainwright zdvihl prst a ve vzduchu jím načrtl rovnou čáru, aby naznačil chatrné spojení prostřednictvím živého streamu.

Nemůže se toho nabažit, pomyslel si Sam. *Vzrušením z té show je úplně bez sebe*.

„Po půl hodině stoupl počet diváků, kteří nás sledovali v přímém přenosu, z deseti na více než sto tisíc. A to bylo ještě předtím, než se z temnoty začala vynořovat monstra.“

Usmál se, třebaže vzhůru vylétl jen jeden ústní koutek – zbytek jeho gumového obličej se ani nepohnul. Dokonce i jeho oči jako by odmítaly zrcadlit sebemenší náznak radosti.

„Všichni samozřejmě věděli, o co doopravdy jde. Lidi v tom filmu, londýnské metro, dokonce i policie. Vlak ve skutečnosti zastavil na nepoužívané koleji. Nikdy nehrozilo, že by tamtudy projelo jiné metro. Pro daný večer to byl náš soukromý filmový plac. Média to spolkla i s navijákem, následovalo tisíc telefonátů, hashtag podzemí bylo celý den číslo jedna. Byla to taková naše malá variace na *Válku světů*. Nakonec jsme naši bandu šťastně dopravili na její premiéru,

všichni byli živí a zdraví a past sklapla. Do rána mělo video přes milion zhlédnutí. Do konce týdne už to bylo deset milionů.“

Internetový magnát stál nyní na obou nohou a rukama svíral okraj stolu.

„Obyčejnou filmovou premiéru celkem nezajímavého hororu jsme přeměnili na neopakovatelný zážitek, který setřel hranici mezi skutečností a fikcí. Ztraceně, byla to větší událost než samotný film.“

„A co chcete po mně?“ zeptal se Sam suše. „Posadíte mě do metra a necháte lidi, aby se dívali, jak píšu?“

Wainwright se v křesle opatrně zhoupl vzad. Následovala dlouhá chvíle ticha, zjevně se snažil utřídit si myšlenky.

„WrightWire jsem nestvořil proto, abych propagoval jenom svět hororu a fantasy, ale i věci, do nichž by lidé měli být podle mě blázni. Filmy. Televizní pořady. Webovky. Knížky. Chci tenhle žánr zbavit stigmatu a pevně ho ukotvit v mainstreamu: ukázat světu, že je v pořádku přijmout svou temnou stránku a oslavovat neznámé. A protože se blíží Halloween, řekl jsem si, že je dokonalý čas na to, lidem připomenout, že by měli být paf ze Sama McGarvera, chci jim připomenout příběhy, které vyděsily k smrti miliony čtenářů. Rád bych jim poskytl nějaký vhled do toho, co vás pohání, možná je trochu potrápil ochutnávkou z vašeho nového románu.“

V pracovně v domě na druhém konci města, na stole u velkého neotevíratelného okna na obrazovce počítače blikal kurzor – *blik, blik, blik*.

Sam cítil, jak se mu svírá hrudník, a škulbl sebou. „Podívejte se, Wainwrighte, vážím si toho. Opravdu. Je to štedrá nabídka.“

„To máte pravdu, kamaráde. Tak to vezměte.“

„Právě teď se potřebuju soustředit na svou novou knihu. Možná až bude hotová. Pak mě můžete třeba pohřbít zaživa nebo tak něco a pouštět to naživo svým sledujícím.“

Wainwright semkl své tenké rty. Pomalu přikývl – nikoliv souhlasně, ale protože vzal na vědomí patovou situaci, v níž se ocitli.